

Lokali

Zpravodaj 35. střediska J. Rady, Praha

Historie a vlajka 305. oddílu
Střediskový sraz na Marsu
Rozhovor s Napem

... a další!

SKAUT

Milí čtenáři, možná vám neuniklo představení, které na své oběžné dráze přichystal pozemšťanům Měsíc, když se v úplňku nacházel současně i v největším přiblížení k Zemi, tzv. perigeu. Lidé tomu říkají superměsíc a takový úplněk je až o třetinu jasnější než v jiné úplňky. Což platí jen pokud není pod mrakem. Jestli jste jej 14. listopadu neviděli, můžete počkat se podívat na fotky, kde Luna vypadá často lépe než ve skutečnosti. Nebo si musíte počkat do roku 2052.

Těžko říct, jak to bude na Zemi pod příštím superměsícem vypadat. Člověk nestačí kroutit hlavou nad tím, co se stihne odehrát za jeden obyčejný rok. Země si prostě jednou oběhne kolem Slunce, stále stejná, snad jen trochu globálně oteplenější. My, na druhou stranu, už zase podle indiánů máme měsíc bláznivý a měsíc dlouhých nocí a divíme se, kam se poděly ty měsíce předešlé a co se stalo s dlouhými večery. Je to tak, že budoucnost se lidé snaží od nepaměti uhádnout, současnost zaznamenat pro potomky a z minulosti se aspoň někteří poučit.

Snad vám s tou orientací pomůže trochu i toto Lokali. Za uplynulou pětinu oběhu Země kolem Slunce stihli naši členové vyrazit na několik výprav (články Střediskový sraz, Putování po Orlických horách, Výsadek Beroun a jiné), vedení střediska se proměnilo (rozhovor s Napem) a Derviš pro nás sepsal více o 305. oddílu a jeho vlajce (Jsme jedné krve ty i já), to však není jediný článek vracející nás hlouběji v proudy času (Vzpomínky na ...). V okamžik, kdy píšu úvodník, vše nasvědčuje tomu, že toto číslo Lokali bude po dlouhé době tištěno černobíle. Důvodem je, že jsme přišli o možnost využívat barevnou tiskárnu za velice výhodných podmínek. Hledáme jiná řešení, pokud byste nám nějaké mohli nabídnout či doporučit, budeme velice vděční. Na internetu si můžete Lokali přečíst v plných barvách na adrese lokali.xf.cz. Spokojené prožití svátků vám za celou redakci přeje

TECKLIS

PLÁNOVNÍK

4. 12. 2016   **MIKULÁŠSKÉ PUTOVÁNÍ**
2. - 5. 2. 2017   **STŘEDISKOVÉ HORY**
11. 3. 2017   **POCHOD DR. ROBERTA ŠUMAVSKÉHO**

UZÁVĚRKY LOKALI V ROCE 2017

12. 2.
9. 4.
4. 6.
17. 9.
19. 11.

STŘEDISKOVÝ SRAZ NA MARSU

✓ pátek byl tradičně sraz na Hlaváku. Odtamtud jsme jeli vlakem do České Třebové, kde jsme přestoupili na vlak do Lanškrouna. Na základnu jsme dorazili za tmy, i když pozdě ještě nebylo. Najedli jsme se a pod Řízkovým vedením jsme byli vyhnáni ven. Tam jsme si zahráli molekuly. Pak nás po jednom začali pouštět dovnitř. Každý dostal svoji jmenovku. Sedli jsme si a Mrňous jako nějaký hrozně důležitý týpek z nějaký hrozně důležitý společnosti nám pustil video, a tak jsme se dozvěděli, že naším úkolem bude bezpečně přistát na Marsu a vrátit se zpět. Taky jsme se rozdělili do skupinek. Nevím přesně, co bylo potom, ale po tom něčem šly světlušky a vlčata spát. My skauti jsme ještě měli venku krátkou hru zaměřenou na komunikaci. Pak už jsme šli spát i my.

V sobotu byla k snídani ovesná kaše. Po snídani jsme ve skupinách vyplňovali nějaký úřední papíry, kvůli letu na Mars. Pak jsme dostali za úkol sestavit model raketoplánu. Sestavit něco, co dokáže ochránit syrové vajíčko před rozbitím, když ho hodíme z výšky. K dispozici jsme měli balonky, pytlíky, provázek, izolepu, krepák a spoustu dalších věcí. A to jsme stavěli až do oběda. K obědu byla tuším dýňová polívka a bramborová kaše, fakt si to nepamatuji. No a po obědě jsme šli na výlet. Na rozhlednu Hláška. S sebou jsme

nesli modely raketoplánů, abychom je mohli vyzkoušet. Rozhledna je na hodně strmém kopci, takže proč to nevyužít k nějaké soutěži, že. Skupinka, která jako první stála celá seřazená nahoře, vyhrála. Pak přišel čas na testování. Z rozhledny jsme házeli modely. Všem skupinám, až na tu Hláškovu, se vajíčko rozbilo. No a potom už jsme se vydali zpátky. K večeři bylo zase něco, co si nepamatuji. Každopádně po večeři jsme byli svědky odpálení rakety. Ale něco se pokazilo, takže jsme museli vevnitř zachraňovat astronauty. Nakonec naštěstí bezpečně odletěli a my jsme šli spát. A já, Lucka a Veverka jsme potom šly s Kocourem a Mudrcem na kešku, protože se nám nechtělo spát. V neděli byla snídaneň, úklid a nástup s vyhlášením hry. Pak už jsme si jen na záda vzali batohy a vydali se na nádraží.

STŘEDISKOVÝ SRAZ LANŠKROUN

7. – 9. ŘÍJNA
ZUZKA A KAČKA / LIŠÁCI

✓ pátek jsme se sešli na Hlavním nádraží. Počkali jsme, než všichni přišli a pak jsme šli na vlak. Ve vlaku nebyla volná místa, takže jsme stáli v uličce. Jeli jsme asi dvě hodiny. Pak jsme vystoupili z vlaku a přestupovali jsme na další vlak. Tím už jsme jeli jen chvíli. Nakonec jsme dojeli až do Lanškrouna. Šli jsme ještě chvíli pěšky. Nakonec jsme tam přišli, vybalili jsme si. Když jsme si vybalili, šli jsme hrát hru. Ta hra se jmenovala molekuly.

Po hře jsme šli na konferenci. Na konferenci mluvili o tom, jak se dostat na Mars. Vedoucí nás rozdělili do týmů. Po konferenci měli velcí hru, ale my už jsme šli spát. Donutili jsme Beňu, abychom hráli městečko Palermo. Takže jsme ho hráli. Pak nám Beňa vyprávěl pohádku. Po pohádce jsme spali.

Ráno jsme vstali a šli jsme na rozcvičku. Po rozcvičce jsme šli na snídani. Pak jsme hráli hru. Až ta hra skončila, vyráběli jsme přistávací modul. Jakmile jsme to dodělali, byl oběd. Po obědě jsme měli klid. Pak klid skončil a my jsme šli na výlet. Šli jsme na rozhlednu, abychom vyzkoušeli naše přistávací moduly. Přišli jsme z výletu a šli jsme na večeři. Po večeři jsme hráli hru a pak nám řekli, že kdo chce, může jít hrát ještě jednu hru, ale ven. A ten, kdo nechce, může jít spát.

Po hře jsme s Beňou hráli městečko Palermo. Beňa nám pak vyprávěl pohádku. Po pohádce jsme usnuli. Ráno jsme vstali a sbalili jsme si spacáky. Potom jsme šli na snídani. Po snídani jsme hráli hru. Pak jsme si dobalili a měli jsme oběd. Po obědě jsme si vzali tašky a dali jsme je ven. A šli jsme si pro svačinu na cestu. Potom jsme šli na nástup. Tam bylo vyhodnocení skupinek. Po vyhlášení jsme si vzali batohy a šli jsme na nádraží. Tam jsme čekali chvíli na vlak. Když vlak přijel, nastoupili jsme a jeli. Ale jenom chvíli, protože jsme museli vystoupit. Když jsme vystoupili, jeli jsme jiným vlakem. Tam jsme měli zabraná některá místa. Ale někteří lidé seděli na našich místech. Tvrdili, že je tam posadila průvodčí. Nakonec se to vyřešilo. Když jsme přijeli, vystoupili jsme z vlaku a běželi jsme maminkám a tatínkům naproti. Tak skončila výprava.

CALVIN A HOBBS

MARTĀNSKÝ KVÍZ

1. Mars je pojmenován po římském bohu Martovi, který byl zodpovědný za

- a) zemědělce
- b) umělce
- c) kováře a zloděje
- d) vojáky

2. Kolik krouží kolem Marsu funkčních sond?

- a) 0
- b) 1 nebo 2
- c) tři až pět
- d) šest až devět

3. Jak dlouho trvá jeden Marsovský den?

- a) 11h 26m
- b) 22h 37m
- c) 24h 40m
- d) 27h 2m

4. Jaká je na Marsu průměrná teplota?

- a) -273°C tzv. Ruská zima
- b) -63°C
- c) -12°C
- d) 20°C

5. První sonda, která přistála na Marsu, se jmenovala Mariner 4 a byla vyslána v roce 1964. V roce 2004 dosedly na Mars vozítka Spirit a Opportunity. Druhé z nich zaskočilo vědce dobou fungování, místo plánovaných 600 m urazilo

- a) 20 cm
- b) 2,5 km
- c) 8 km
- d) 42 km

6. Země má přirozeného souputníka jménem Měsíc. Má Mars také měsíc nebo více?

- a) nemá
- b) má jeden
- c) má dva
- d) má tři

7. Lidé planetě toto jméno přiřadili kvůli její barvě na obloze, která jest

- a) červená
- b) modrá
- c) zelená
- d) růžová

8. Nejvyšší hora Marsu je?

- a) Olympus Mons 21,9 km
- b) Mauna Kea 10,2 km
- c) Skadi Mons 6,4 km
- d) Mons Huygens 5,5 km

9. Mars vzbuzuje odedávna zájem autorů sci-fi. Mezi nejslavnější témata patří objev inteligentního života (Válka světů) nebo boj kolonií na Marsu o nezávislost (Babylon 5, Total Recall). Představa mart'ánů, totiž obyvatel Marsu, byla zpočátku živena astronomickými pozorováními staveb na Marsu. O jaké stavby se mělo jednat?

- a) pyramidy
- b) velké zdi
- c) lidská tvář
- d) kanály

odpovědi na str. 17

MAJÁ CHUCHLE A DIVADLO

5. - 6. LISTOPADU
BORŮVKA(S MAMINKOU) / LIŠÁCI

DEN 1.

Ráno mě babička odvezla k Lihovaru, kde mě předala Běňovi. S ním a s ostatními jsme nastoupili do tramvaje a jeli na Barrandov. Zde jsme vystoupili a pěšky pokračovali přes pole do lesa. Než jsme jím došli na lesní hřiště, hráli jsme si hru „Schovej se a nebuď viděn.“ Když jsme na něj dorazili a nasvačili se, mohli jsme si chvíli na hřišti pohrát. Poté jsme se vydali do lesní zoo. Po cestě se nám schovávala modrá skupina. V zoo byla lesní zvířátka a kozy.

Po prohlídce zoo jsme si v lese uvařili v ešusu puding s piškůtkama, na kterém jsme si pochutnali. Blížil se konec výletu, tak jsme se vydali zpět k autobusu. Na zpáteční cestě byla na zemi poházená papírová zvířátka, která jsme měli posbírat. Při čekání na autobus jsme k jednotlivým zvířátkům přiřazovali, co které jí. Autobus nás odvezl za rodiči, kde si mě vyzvedla babička, s kterou jsem jela domů.

DEN 2.

Odpolne, když mě babička vzbudila, jsme jeli do divadla. Divadlo se jmenovalo Škola Malého Stromu. Před divadelním představením nám Kocour slíbil, že nás někdy vezme na Strašidla. V divadle byly kyselé okurky a brusle a indián začal chodit do školy. Když skončilo divadlo, vydali jsme se na cestu k domovu. Domů jsem přijela až za tmy.

Koně prověří dlouhá cesta.
Porážka je matkou úspěchu.
Tři dny děti netrestej – vylezou na střechu a sházejí tašky. Tři dny nečti a ústa zhrubnou. Tři dny nepiš a ruka zeslábne.

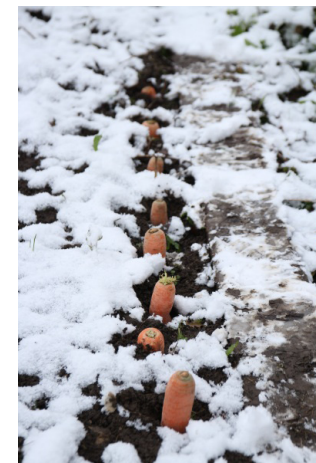
ČÍNSKÁ PŘÍSLOVÍ

SKAUTSKÁ VÝPRAVA KORNO

11. – 13. LISTOPADU
KAJČA / STŘELKA

Sraz byl v pátek v 16:25 na Hlavním nádraží, jeli jsme vlakem na základnu Korno. Když jsme vystoupili z vlaku, tak už byla tma. Šli jsme po louce, kde byli teroristi, několikrát nás chytili, ale nakonec jsme dorazili na základnu. Svítilo se tam plynovou lampou. Navečeřeli jsme se a hráli NOX. Později jsme zprovoznili schody do patra a šli jsme spát, ale moc to nešlo, protože jsme bydleli těsně u kolejí a každou chvíli tam projel vlak. Ráno jsme se nasnídali a plnili úkoly, které vedoucí nachystali. Zjistili jsme, že hledáme nějaký starý svítek. Odpoledne jsme šli najít čtyři místa, každý měl mapu na kus cesty. Když jsme došli ke skalám, tak jsme postavili nápis který nás všechny spojoval. V lomu jsme hledali Hermionu a Teclise, kteří nám sebrali mapu. Nakonec jsme se vydrápali kluzkým terénem až na skálu ke křížku a tam jsme našly svítek psaný v hebrejštině. Když jsme se vrátili, tak byla na základně pořádná zima a ráno jsme spali o hodinu déle. Následně jsme si zabalili, naobědvali se, uklidili základnu a vyrazili na vlak. Na hlavní nádraží jsme přijeli ve 14:06 a tam skončila výprava. Po celou dobu tam bylo trochu sněhu.

anketa

JAKÝ VÁNOČNÍ ZVYK RÁD/A DĚLÁŠ?

ŠPAGETKA: Popravdě jsem spíše odpůrcem všech vánočních zvyků, líbí se mi ale idea trávení času s blízkými

JEŽEK: Jezdím na vánoční výpravu. I když na pravidelnou činnost už není čas, tohle je pro mě (i další) báječná tradice. A doma... Hlavně to, že si spolu dáme skvělou večeři. Dárky ani tolik neřešíme.

DOROTKA: Na Štědrej den do večeře nic nejím. Ale prasátko jsem zatím nikdy neviděla :-)

BOB: Být spolu s rodinkou.

BEŇA: Kromě rozdávání a dostávání dárků? Mám rád zpívání vánočních písniček.

TECKLIS: Večeři v rodinném kruhu a půlnoční mši v promrzlém kostele.

PUTOVÁNÍ PO ORLICKÝCH HORÁCH S VEDENÍM 305. ODDÍLU

ŠPAGETA / VLČÁCI

ČTVRTEK

S kluky z vedení jsme usoudili, že když už se vydáváme do tak vzdálených končin republiky, jako jsou Orlické hory, bude lepší si jinak příliš krátký víkend prodloužit o pátek.

Sešli jsme se tedy ve složení Já, Vzpomínka, Napo a Kuba ve čtvrtek odpoledne na Florenci. Obvykle se dá zpráva z prvního dne shrnout do pár vět typu: „vyrazili jsme tam a tam, po dohodě na místo jsme chvíli něco hráli a šli spát“. Toto ale není ten případ a já myslím, že rozhodně stojí za to zmínit se podrobněji o cestě autobusem, protože to, co jsem zažil při této cestě, se mi ještě nikdy předtím nestalo.

Jak jsem již psal, nastupovali jsme na Florenci. První, co nás udivilo, bylo, že autobus byl krom nás, jedné slečny a pána s notebookem zcela prázdný. To jsme si ale po chvíli, kdy Napo nervózně kontroloval, zda jsme skutečně ve správném autobusu, vysvětlili tak, že asi všichni přistoupí na Čerňáku, kde, jak jsme zjistili, měl autobus ještě stavět. Vydali jsme se tedy v tomto prázdném autobusu přes zasekanou Prahu a již asi po půl hodině jsme se dokopali na Čerňák. Zde však začíná zábava. Zprvu jsme úplně nevěděli, o co panu řidiči jde, když se snaží vjet k zastávkám na místě, kde je výjezd. To se mu nepovedlo a tak to vzal zpět na hlavní a odbočku k nástupištím přešel... Inu nedá se dělat, otočil se a při nejbližší příležitosti se snažil dostat zpět do původního směru. To se mu povedlo až na Lahovci, kde se točí tramvaje a on to vzal nekompromisně přímo přes tu točnu a obrubníky a zařadil se zpět do fronty na Černý most. Při druhém pokusu bohužel opět minul odbočku, ale tentokrát se rozhodl to nevzdat a dostat se na zastávku i za cenu toho, že bude na kolmo křížovat dvouproudý výjezd od autobusů a Ocelkovy ulice...

No co na to více říct. V okamžiku, kdy se zeptal té sympatické slečny vepředu, zda by se mu nemohla dívat, zda něco nejede, už to Napo nevydržel a výbuchy smíchu za chvíli polapily všechny. Příběh ale stále nekončí. Po několikánásobném překročení dopravních předpisů jsme se konečně s třičtvrtěhodinovým zpožděním dostali k zastávkám na Černém mostě, avšak pan řidič zřejmě nevěděl, kde zastavit, tak to projel krokem kolem ukazatelů, ze kterých četl, kam se od nich jezdí, a když neviděl nic, co by ho zaujalo, rozhodl se již nedělat třetí kolečko a zastavení na Černém mostě vzdát... Chudáci ti, co tam chtěli nastupovat...

Po zbytek cesty jsme se už jen sázeli, zda byl pan řidič prvně v Praze nebo zda před jízdou požil. Obě teorie měly něco do sebe. Při přistoupení k první by se dalo vysvětlit, že to už bylo dále lepší, tak, že to prostě mimo Prahu zná. Při přistoupení k druhé teorii by se dalo říci, že postupně střízlivěl (čemuž hrálo do karet i to, že postupem času už se více držel v pruhu na silnici a nevyjížděl). Kdo ví, možná to byla kombinace obojího.

Tak tedy abych se dostal k samotné akci. Po příjezdu do Rokytnice v Orlických horách jsme si dali večeři a šli ještě na zákusek do místního hotelu na náměstí. Já s Kubou jsme měli perník s marmeládou, brácha česnečku a Napo se odvázel a dal si horké maliny. Poté, sice neochotně, jsme se museli vydat ven do zimy směrem pryč z města najít místo na spaní. To se nám podařilo hned u prvního lesíku nad městem. Postavili jsme tedy dva stany, kde se vmístnili Kuba s Vzpomněnou a Napem a já jsem se rozhodl pro spaní pod hvězdnou klenbou.

PÁTEK

Ráno jsem se vzbudil asi v půl sedmé za šíleného řvaní havranů v korunách stromů a usoudil, že bude dobré nechat ještě ostatní spát, když jsou toho schopni, a tak jsem si vytáhl knihu. Asi po půl hodině mne to omrzelo a tak jsem se šel projít. Při procházce jsem mohl obdivovat výhled na místní průmyslovou zónu na jedné a louky na druhé straně. Po procházce jsem připravil snídaní – čaj a chleba s marmeládou – a dal se opět do čtení. Asi v osm hodin vstali i ostatní a tak jsme

se dali do snídání a balení a za chvíli jsme už byli na cestě. Aby byla cesta zábavnější, všichni usoudili, že bude super dělat si srandu ze všeho, co řeknu, že to mám z Fontu... No nic, mne tím nerozhodí. Ten den jsme měli v cestě mnoho pěchotních srubů z druhé světové války a pevnost Hanička. Vše bylo ale ve všední den bohužel zavřeno a tak jsem dostal záporné body při hodnocení akce od ostatních. Ještěže to naopak vytáhly plusové body za cestu. Počasí nám celý den přálo a měli jsme spousty milých setkání s jinými lidmi. S některými jsme se zvládli vzhledem k našim častým přestávkám potkat i čtyřikrát, tak už z nás měli srandu. Někdy před poledním jsme dobyli rozhlednu na Anenském vrchu a prohlédli si místní pěchotní srub, který nebyl na rozdíl od ostatních zamřížovaný. Když jsme se ale vrátili, zjistil jsem, že se mi otevřela sklenice s marmeládou v batohu a tak mám všechno lepivé a s příchutí rybízu. Ostatní po tomto zjištění usoudili, že je ideální čas jít vařit oběd a nechat mne bojovat s tou lepivou zkázkou. K obědu byl KašPárek. Odpolední cesta plynula stejně pěkně jako ta dopolední až na to, že nám postupně docházela voda a všechny prameny, co jsme potkali, byly vyschlé, a že od jisté chvíle se na každé křižovatce psalo, že zde probíhá hon a nemáme se v lesích zdržovat po 16. hodině. Neustále hnání cedulemi o zákazu vstupu jsme nakonec skončili večer přímo na rozcestí pod Velkou Deštnou, kde Napo zkusil otevřít dveře od místního občerstvovacího zařízení, čímž jsme se dostali do místnosti, kde a) neprší, b) nefouká, c) nezastřelí vás myslivci na honu. Usoudili jsme též, že se jedná o perfektní místo, kde nás Slavík, co se měl večer připojit, najde. Nejvyšší hora je v každém pohoří jen jedna. K večeři jsme měli Napův kuskus, jelikož to bylo jídlo nejméně náročné na vodu. Zapít už to moc nebylo čím, ale i přesto se bratr Houba, jak jsme v průběhu dne začali říkat Vzpomněnovi, nezdráhal vypít i téměř všechnu vodu, co jsme šetřili na čištění zubů. Slavík nakonec po několika telefonátech a chvíli napětí, kdy se mu vybil telefon a byl nezvěstný kdesi uprostřed lesů, kde střílí myslivci, dorazil před jedenáctou a našel nás. Štěstí, že si ho nespletli s funicím kancem. Všichni jsme již byli unavení, a tak potom, co bratr Houba ztrestal vodu, co přinesl Slavík, jsme šli spát.

SOBOTA

Po probdění noci, kdy jsme si všichni až na Vzpomínku, který spí jak poleno, užívali nekončící Slavíkovo zařezávání, jsme stávali časně již v sedm, abychom vyklidili bufet, než přijedou otevřít. Posnídali jsme chléb s nutelou a zbytkem Slavíkovy vody a vyrazili rovnou na Masarykovu chatu. Na chatě jsme si všichni dali spoustu pití a šli si ještě nabrat do lahví. Jak říká Napo, když je velbloud v oáze, musí načerpat. Celé dopoledne jsme šli za příjemného svitu slunka po červené magistrále přímo na hranicích s Polskem a klábosili. Na vyhlídce na Vrchmezí (kde mimochodem není nic vidět) jsme si uvařili oběd – mojí pohanku se zeleninou a tuňákem. Jak se ukázalo, většina účastníků výpravy trpí nepochopitelnou averzí k pohance, nicméně já s bráchou jsme si pochutnali. Po obědě jsme se již vydali do údolí a přes další čerpací zastávku a bývalou větrnou elektrárnu jsme došli až do Nového hrádku. Zde jsme se rozhodli udělat párty se zaměřením na KPČ (jak Napo posléze vysvětlil Kulturně Poznávací Činnost). Já mu za to prozradil, co znamená zkratka TD – to je ale jen pro zasvěcené. Večer jsme tedy strávili v příjemné restauraci, kde jsme stihli zahrát Bang, probrat zahraniční studijní pobyty i různé pohledy na historii v různých státech. Zkrátka to byl plodný večer. Na cestu jsme pak dostali ještě od servírky krabici cukroví, která jim tam bůhvíproč zůstala a nikdo ji nechtěl. Přespávali jsme hned za vesnicí u zříceniny Frymburk na moc pěkném místě a zároveň dobře skrytém. Slavík se Vzpomínkou šli hned spát a já s Kubou a s Napem jsme se asi ještě hodinu bavili a věnovali se mimo jiné tomu TD. Jo a odháněli jsme to strašidlo, co přišlo strašit Slavíka.

NEDĚLE

K snídání byl chléb s marmeládou a čaj. Po snídání jsme se vydali zpět do vesnice, a protože v týmu nebyla morálka, trochu jsme si tu cestu do Náchoda zkrátili autobusem. V Náchodě na náměstí jsme ještě krom obdivování krás místní architektury stihli cukrárnu a po ní už jsme pádili na vlak. Cesta zpět byla celkem nezajímavá, kromě toho, že jsme chvíli řešili matematický korespondenční seminář, který jsem potřeboval večer odevzdat. Do Prahy jsme dojeli téměř na čas a všichni se příjemně unavení rozešli do svých domovů.

ZA ČETAŘEM HRADEM...

VĚRA - OS 35

✓ úterý 4. října t.r., ve výroční den skonu četaře Arnošta Hrada, jsme se vydali čtyři členové našeho OS klubu na bohnický hřbitov položit květiny a vzpomenout v pietě tohoto hrdinného vojáka československé armády.

Četař Arnošt Hrad, příslušník 12. roty 6. hraničářského praporu se nechtěl bez boje vzdát a odevzdat zbraně nepříteli a raději zvolil 3. října 1938 dobrovolnou smrt v pevnosti K-S 14 „U cihelny“ v Králíkách. Zemřel druhý den ve vojenské nemocnici v Červené Vodě 4. října 1938. Letos bylo krásné slunné podzimní odpoledne, listí již opadávalo, tak jsme místo jeho posledního odpočinku vyčistili, upravili, zapálili lampičky a položili květiny. Bratři Logan a Akéla v krojích a s rozvinutou klubovou vlajkou u hrobu postáli čestnou stráž... Čest jeho památce!

LOGAN

Připomeňme si, že hraničářské prapory obsazovaly naše vybudované pevnosti a na tehdejší dobu velmi dobře vyzbrojené našimi moderními zbraněmi. Ty se stavěly v místech k obraně území republiky, které připadalo ze strany nepřítel v ohrožení na prvním místě. Příslušníci těchto hraničářských jednotek nosili na límcích svých uniforem fialové výložky s chodskou psí hlavou!

21. SVATOVÁCLAVSKÝ POCHOD 2016

LOGAN - OS 35

Již po 21. se konal Svatováclavský pochod k uctění české státnosti - letos na státní svátek ve středu 28. září 2016. Počasí nám letos přálo, bylo ideální na pochodování, svítilo sluníčko i mírně zataženo a tak účast byla docela velká. Celkem přišlo 214 lidí - 120 na krátké trase, 76 na dlouhé, 11 cyklistů a 7 pořadatelů. Také členů našeho oddílu a jejich doprovodu bylo dost (osm). Trasy pochodu byly tradiční se startem dlouhé trasy (25km) u kostela sv. Václava na Proseku, přes Prosek, Střížkov, Letňany, Čakovice, Miškovice a Ctěnice do Víně. Zde byla u zastávky autobusů Víněský hřbitov kontrola a také start krátké trasy (13 km). Kontrolu a start zajišťoval náš oddíl Střelka a také připravil tradiční test o deseti otázkách o ceny (bonbony, lízátko, samolepky, přívěšky, různé plyšové hračky). Krátká trasa pokračovala společně s dlouhou přes Víně do Jenštejna, Cvrčovic, Popovic, Brandýsa nad Labem a Staré Boleslavi, kde byl cíl netradičně za mostem v zastávce PID. Vedoucí akce Standa Zemen by chtěl poděkovat všem, kteří se na realizaci i přípravě pochodu podíleli, ať z KČT, oddílu Střelka či 35. střediska (Logan).

LATIFUNDIE ANEŽ SRAZ OS 35 A PŘÁTEL

KAREL SKÁLA - SABU / OS

Dne 24.9. 2016 se konal již tradiční sraz OS u Logana na zahradě. Účast byla pěkná, stejně jako počasí. Akce se jmenovala „AHOJ LÉTO“ a byla ve stylu RETRO. Každý přinesl nějaké staré zajímavé předměty, ze kterých se udělala výstava.

V počtu asi vyhráli Janouškovi, z Doks dorazila „Čestná vůdkyně“ Kendy, tentokrát v doprovodu vnuka Daniela a syna Sabua. Tradičně dorazili také Bonzo, Pídala a další. Celkem nás bylo 20 různého věku. Nejmladší Henry cca 2 roky a nejstarší Akela - 90 roků.

Výborný guláš uvařil kuchař Sysel a spolu se Standou, Renatou a Terkou - Sluníčkem je všechny bezpečně dovezl Berdy s Berdybusem, který tradičně zajistil a přivezl vše potřebné na tuto pěknou akci. Hlavně přivezl taky Akelu, který dostal krásný čokoládový dort s číslem 90 a ještě dodatečně slavil své kulaté narozeniny. Standa slavil letos narozeniny nekulaté. Vzpomínalo se na Alenu Javůrkovou - Alju, která nedávno zemřela a den před setkáním měla pohřeb za velké účasti také z řad skautů. O Alence a dalších je v čísle samostatný článek.

O hudbu na setkání se starala „Hudební skupina Texaská patrola“ ve složení Karel Janoušek - Vacek a Vladimír Chochola - Logan, vůdce 35. OS klubu, kterého ve fotografování letos částečně zastupoval Berdy. Když Logan držel kytaru, nemohl zároveň fotit. Odpoledne dorazili také další fotograf Žuvár s manželkou Jarmilou.

Na závěr se konaly různé hezké sportovní soutěže. Střelba ze vzduchové pistole, hod lasem, srážení plechovek míčkem, šipky a hod podkovami na cíl.

Akce se velmi vydařila a ještě jednou velké díky všem organizátorům, hlavně Loganovi a Berdymu.

<http://zuvar.rajce.idnes.cz/Latifundie-9-2016-RETRO>

VÝSADEK BEROUN

LOGAN – OS 35

Dne 22. října se uskutečnila akce OS klubu nazvaná VÝSADEK v okolí Berouna. Prvním našim bodem byla orientace podle mapy a výstup na rozhlednu u obce Lhotka u Berouna, která je vysoká 45 m a její vyhlídková plošina je ve výši 24 m a tam je to 131 schodů. A stojí na bezejmenné kótě! Chvilí jsme museli čekat na klíčníka zálesáckého zjevu, který nám otevřel vstup a od každého inkasoval 10 Kč výstupného. Než klíčník z obce Chyňava dorazil svým jeepem, udělali jsme soutěž v odhadech vzdáleností, kde na celé čáře vyhrál Berdy. Po slezení z rozhledny jsme měli, jako další bod programu, najít skautskou mohyly v přilehlém a rozlehlém lese Březová. Ovšem podle poslední mapy, která měla, jak jsme zjistili na místě, několik zásadních nedostatků, jsme po hodině pátrání dotyčné pamětní místo skautů 145. oddílu Praha bohužel nenašli. A to jsme se v terénu ptali několika místních houbařů. Prostě zůstává to nadále „tajné“ skautské místo. Za to jsme během naší pouti polesím nasbírali množství čerstvých hub – václavek.

Od Lhotky jsme se přesunuli do Berouna - Závodí, kde jsme se věnovali prohlídce místních „řopíků“ podél řeky Berounky. Oběd jsme dali v restauraci U Houmera, kde mimo obrázků Simpsonových, mají rádi pejsky a tak Connie byla přivítána miskou čerstvé vody. Ze Závodí jsme se vydali do Tallichovy ulice, kde byla značená turistická cesta, ale hrůzná kvalita, která nás vyvedla z města k památné kapli a blízké studánce na lesnatý vrch. I tam byla značená cesta ve stavu neutěšeném a ta nás dovedla po 2,5 km na vrch Děd (492m), k rozhledně postavené zde v r. 1893. Nabyli jsme dojmu, že i ta modře značená cesta zůstala z té doby stejná. Výstup na rozhlednu nečinil našim žádného zdravotního újmu. Jako první vylezl na vyhlídkovou plošinu náš jubilant Akéla (90)! V blízkém altánu byl předán naší kamarádce Terce dortík k jejím „tým narozeninám“.

Po občerstvení přišla zase akce ze skautské praxe – hod kamenem na cíl. Svůj úspěch si každý zaznamenal do své osobní kartičky, určené pro tento putovní den. Počasí bylo celkem sympatické, osoby cestou potkané (včetně jezdkyň na koni) přátelsky zdravící a město Beroun z vrchu Dědu vypadá ale úplně jinak, než z rozhledny na Městské hoře.

VZPOMÍNKY

VZPOMÍNKA NA ALENKU JAVŮRKOVOU A DRUŽINU JEŽKŮ

SABU A KENDY

V sobotu 24. 9. 2016 jsme na zahradě u Logana vzpomínali také na sestru Alenku Javůrkovou, která měla o den dříve pohřeb i za velké účasti členů 35. střediska Junáka. Alenka se dožila věku 83 let a hodně si jí pamatujeme jako kuchařku a zdravotnici z našich táborů v Miletíně a v Lukavci. Vzpomínku začala Kendy vyprávěním o remosce, kterou má nyní v Doksech a v dobách totalitních jí pracně sehnala v Ondřejově právě Alenka. A kdykoli se v ní něco peče, také si vzpomene na Alenku.

Miletín 1968
Alenka, Jarka, Eva – Gill,
Rost'a – Balů, Atri

Na našich táborech v Miletíně a v Lukavci se starala o chod táborové kuchyně a hospodaření družina Ježků. Výborným hospodářem byl asi od roku 1970 vždy Václav Beran - Venoušek. V kuchyni se vystřídalo hodně kuchařek, vyjmenujeme zde tři, které jezdily na naše tábory asi nejvíce. Byla to právě Alenka Javůrková, Anička Beranová a Alenka Hazlbachová. Kendy vzpomíná, že Alenka bývala nejpřísnější. Byla také zdravotnice, a tak často posílala třeba v dešti táborníky zpět od kuchyně pro pláštěnky a holínky.

Berdy dodal, že ale úplně na všechny přísná nebyla. Potvrdila to i Kendy, že trochu nadřžovala Sýkorám a těm třeba donesla i jídlo do stanu, což se samozřejmě nemělo.

Alenka byla moc fajn a rádi na ni vzpomínáme.

Naše hodné kuchařky nám plnily různá přání, třeba ovocné knedlíky, vdolky, buchty. A na to vždy potřebovaly i zdatné pomocníky. Specialisty na míchání těsta byli členové 305. skautského oddílu Tiki a Stopař. První jmenovaný, Jirka Řezáč - Tiki (čteme Tyky) se narodil 20. prosince 1956 a bude mít kulaté - šedesáté narozeniny. Zbýnek Zikmund - Stopař pak v květnu za půl roku. Všechno nejlepší k narozeninám!

VZPOMÍNKA NA MARTU NAVRÁTILOVOU - SKÁLOVOU

KAREL SKÁLA - SABU

Dne 15. 10. 2016 zemřela paní Marta Navrátilová roz. Skálová, dlouholetá členka libeňského Sokola, bývalá členka 35. střediska Junáka v Praze - Libni a starší sestra našeho dlouholetého vedoucího střediska Dr. Karla Skály - Atriho. Sestra Marta se narodila 13. 11. 1922 a bez měsíce se tedy dožila krásného věku 94 let. Byla jen o 5 let mladší, než naše 35. středisko Junáka, které oslaví příští rok 100. výročí založení. Několikrát jsme o ní psali v LOKALI, naposledy v článku z Atriho válečné knížky „Šest dní pod červeným křížem“, kde je taky psáno o Martě, která se zúčastnila s dalšími členy 35. střediska Pražského povstání. Zatím naposledy jsem četl zmínku o sestře Martě Navrátilové v Dervišově článku o historii vlajek našeho střediska. Když byl roku 1940 zakázán fašisty Junák, přecházeli někteří jeho členové do Klubů Mladého Hlasatele. Atri - tehdy Káj založil s dalšími KMH Stříbrný šíp Praha - Libeň a klubovní vlajku mu právě pomáhala šít sestra Marta. Škoda, že se nedožila 100. výročí „Pětaticítky“. Byla by možná nejstarší pamětnicí. Čest její památce.

ROZHOVOR S NAPEM

Dosavadní střediskový vedoucí Napoleon na střediskovém sněmu nekandidoval znovu na pozici vedoucího střediska a po demokratické volbě ji předal Mudrcovi. Redakce Lokali požádala odstoupivšího vedoucího o rozhovor.

Můžeš popsat našim čtenářům, jaké to je, být vedoucím střediska? Co má za úkoly?

Vedoucí střediska má především technicko-organizační a manažerské úkoly – svolávat a řídit střediskovou radu a její agendu, dohlížet, aby proběhly všechny potřebné úkony k zabezpečení běžného chodu střediska (i když je přímo nedělá sám, on je za ně ve finále zodpovědný), zastupovat středisko navenek jako statutární orgán a také v hierarchii Junáka, třeba na okresních radách; no a pak se samozřejmě podílet na chodu střediska i v dalších ohledech, na co má čas a chuť...

Jsou různé přístupy a také různá střediska – něco jiného je vést Blaník o 690 členech a něco jiného třeba Scarabeus o necelých 60 členech, což je jako náš jeden celý oddíl.

V naší střediskové tradici je „být vedoucím střediska“ mnohem víc než jen souhrn výše popsaných úkonů. Pro mne je to hodně i o osobním nasazení, pocitu zodpovědnosti vůči ostatním a vytváření spolupracujících skupin vedoucích – jak jsem říkal na sněmu, středisko vnímám jako svým způsobem jedinečné společenství, místo, kde se cítím dobře a chci, aby pokračovalo dál, a kterého jsem po nějakou dobu byl správcem.

Jak se změnil skauting za dobu tvého vůdcování?

Když odhlédnu od toho, že se velmi změnila i společnost jako taková, třeba „internetová revoluce“ byla v plenkách, když jsem začínal, tak se skauting za dobu, co jsem skautským vedoucím, změnil velmi. Teď budu vypadat trochu jako stará páka, ale od mých vůdcovských počátků v roce 97 se proměnilo skoro všechno – od stylu vedení a řízení oddílů a středisek přes obsah programu až po náhled veřejnosti na skauty. Věci, postupy a materiál, které dneska nastupující vedoucí berou jako samozřejmé, tu nebyly vždycky. Každá doba má něco, oni mají spoustu možností a příležitostí, naše generace zase měla velkou příležitost radikálně věci měnit a vymezovat se vůči starším generacím, což se nám, přiznejme si to upřímně, taky dost líbilo.

Napoleon předává otěže střediska Mudrcovi

Kdyby ses mohl vrátit na moment na začátek kariéry skautského vedoucího, jakou radu bys dal mladšímu Napovi?

Aby byl víc v klidu, že to všechno nějak (a víceméně i dobře dopadne) – všichni vědí, že nejsem úplně flegmatický typ a dřív to bohužel nebývalo lepší. Aby více naslouchal ostatním a nebyl tolik přesvědčený jen o své pravdě. Jo a taky, že nemusí být všechno úplně perfektní, že má být víc velkorysý. Něco z toho asi obecně souvisí s věkem :-), něco s roky praxe vedení, něco trochu i s dobou.

Co bys podnikl, kdybys měl dva roky prázdnin?

Nejsem typ na jednoduché odpovědi, proto je to pro mě dost těžká otázka – třeba jen prázdniny od čeho – práce, skauta, rodiny nebo obecně světa, ve kterém žiji? Navíc si nedávám cíle typu „odjedu pomáhat dětem do Afriky“ nebo „popluji po Amazonce“ a jsem asi natolik zabydlený (a vlastně spokojený) ve svém životě, že by se mi nic z toho (práce, skaut, rodina nebo vůbec Praha) nechtělo na tak dlouho opouštět.

Ale dobře – čistě hypoteticky, asi bych se chtěl naučit opravdu pořádně další cizí jazyk, třeba německy a taky bych se chtěl na nějakou dobu vrátit k životu v horách, žil jsem skoro rok v Grenoblu a tohle je jedna z mála věcí, která mi v Čechách chybí. No a nerealisticky – cestoval bych časem, jako velký fanoušek starověké historie bych hrozně rád viděl některou z bitev Alexandra Velikého nebo zasedání římského senátu, na kterém vystoupil Cicero.

Chceš ještě něco sdělit čtenářům?

Jsem rád, že stále čtete Lokali a doufám, že mu i nadále zachováte přízeň :-).

NA OKRAJ

Střediskový sněm jednohlasně zvolil do čela střediska Tomáše Hejdu – Mudrce se zástupcem Jakubem Hajičem. S tím souvisí i změna adresy střediska. Bacha na to, až nám budete psát dopis!

#ODHLASOVÁNO

„Skaut je poslušný rodičů, představených a vůdců.“ Tak zní sedmý bod skautského zákona. Na internetu se vede diskuze, zda slovo poslušný nenahradit jiným. Názory se pochopitelně rozcházejí.

#VALNÝSNĚMPŘICHÁZÍ

České dráhy, majoritní poskytovatel přepravy vlakem, od 11. prosince umožňuje nakoupit jízdenku pro šest a více lidí nejpozději 3 dny před cestou. Na druhou stranu je poskytnuta zdarma i místenka. Peníze za necestující osoby vrátí ČD do tří měsíců. Doufám, že zpoždění budou hlášena se stejným předstihem. **#ŽELEZNÝOR**

Skauti i letos budou roznášet naději ve formě Betlémského světla. Plamen prý má dorazit do Prahy lodí! Jedním z distribučních míst bude tradičně zastávka Strašnická. **#SVĚTLOVETMĚSVÍTÍ**
#TMAJENEPHOHLILA

ČÍNSKÁ PŘÍSLOVÍ

Člověk denně opravuje své vlasy. Proč ne také své srdce?
Ani veškerá temnota světa nedokáže uhasit světlo jediné svíčky.
Neexistují žádné cesty; je třeba je vyšlapat

LETEM SVĚTEM: **VICKY**

Poslední dobou se mi hlavou honí tolik věcí, že vůbec nevím, kde bych měla začít. Nejvíce času mi teď zabírá škola, na kterou jsem letos začala chodit – Filozofická fakulta UK, kde studuji dvouobor historie a obecná lingvistika. Poznámky typu „no a co s tím jako jednou budeš dělat?“ si klidně můžete odpustit, už jsem to párkrát slyšela (jednou..., dvakrát..., okamžik, celé léto).

Je pravda, že jsem si zrovna tyhle obory vybrala tak trochu náhodou, ale teď jsem nadšená. No vážně, to je úplně jiný pocit, když se konečně po třinácti letech všeobecného vzdělávání věnuji něčemu, co mě hrozně baví a zajímá, mám kolem sebe lidi, kteří to cítí podobně a učí mě profesori, kteří o svém oboru opravdu něco vědí, jsou zajímaví a člověk se od nich něco doopravdy dozví. Uznávám, že je teprve půlka zimního semestru, ještě za sebou nemám ani první zkouškové, a tak vlastně ještě nemůžu nic vědět. Já ale doufám, že mě tohle nadšení alespoň ještě nějakou dobu nepřejde, protože nevím, co bych měla dělat jiného.

Na fildě funguje Spolek studentů historie (ffabula), který pořádá různé akce, přednášky a setkání, a pro první ročníky taky seznamovací kurz (kam jsem jela a který byl boží). Podle hesla

„go big or go home“ jsem do spolku nejenom vstoupila, rovnou jsem i kandidovala a byla zvolena do pětičlenného výboru, který je jeho řídicím orgánem. V praxi to znamená, že mám kromě spousty starostí se školou ještě hodně práce s přípravou spolkových akcí, ale jak říkám, zatím jsem nadšená.

Členství ve výboru mi pomáhá se rychleji zorientovat v dění na fakultě, v tom, kdo je kdo z řad studentů i profesorů a v neposlední řadě jsem se díky spolku seznámila se spoustou lidí z vyšších ročníků, se kterými bych se jinak pravděpodobně nebavila. No a když nic jiného, tak doufám, že se moje jméno zapíše do historie fakulty, nebo alespoň spolku.

Kromě školy se vlastně skoro ničemu nevěnuji, většinu svého volného času trávím se spolužáky, starými i novými (další výhoda spolku – členstvo chodí často do hospody). Samozřejmě je tu skaut, kterému jsem se rozhodla věnovat trochu víc, ale ne vždycky to úplně vyjde, ačkoli teď v říjnu bych řekla, že se mi to na mé poměry celkem zdařilo.

To je asi tak to nejdůležitější, co mi momentálně běží hlavou; když ne tohle, tak jsou to často texty písniček, většinou nějakýho zabitého rapu (zeptejte se Tecklise).

MARTĀNSKÝ KVÍZ

ODPOVĚDI

- 1 d válku a vojáky
- 2 c pět (a dvě vozítka po něm drandí)
- 3 c říká se mu Sol, aby se odlišil od pozemského dnu
- 4 b -63°C, Maximální je 20 a minimální -87°C
- 5 d Opportunity je stále funkční a pojízdné
- 6 c dva: Phobos a Deimos, dva syny boha války jménem Strach a Hrůza, neví se přesně jak vznikly
- 7 a červená, v hebrejštině ma'adim, „ten, co se červená“
- 8 a a základnu má 600 km, ale nejde o výšku nadmořskou, proč asi? (můžete ji vidět na pozadí kvízu)
- 9 d i když fotku lidské tváře poslala sonda prolétající kolem Marsu, vše bylo nakonec vyvráceno jako omyl a působení přírodních vlivů. Ukazuje se, že narazit na inteligentní život je někdy náročné i na Zemi

anketa

JAKÝ VÁNOČNÍ ZVYK RÁD/A DĚLÁŠ?

pokračování ze str. 7

MELOUN: Můj oblíbený Vánoční zvyk je procházení se Prahou. Proplétat se mezi davy turistů a obdivovat tu stejnou vánoční výzdobu jako každý rok.

BART: Rád neodcházím od stolu při štedrovečerní večeři

OPKA: Mám ráda lití olova, ale doma to neděláme.

VICKY: U nás doma se ty zvyky moc nevedou a mě to nijak nemrzí, dodržíme akorát ty jídelní (kapr a salát, večeře s první hvězdou) a zpívání koled před rozbalováním dárků.

ŠÍP: Nejradši jím večeři.

BOBO: Rád připravuji “Zlaté prasátko”, postup mám odkoukaný od mého tatky.

ŠMUDLA: Žádný, nemám rád Vánoce. Jediný, co je fajn, že se rodina sejde.

LOVEC: Určitě zdobení stromečku, když jsme byli menší, tak se některé tradice dodržovaly víc, dneska jsme hlavně rádi, že se jako rodina sejdem.

KUBA: Lití olova.

NAPO: Spím, ne vážně, ležím v posteli a čtu si z obdržené haldy knih.

ŽABKA: S Breptou už pět let děláme adventní věnce a vždycky je to super.

ACHIL: Dostávám dárky :D

VEVERKA: Nejspíš pečení cukroví.

ČÍČA: Rád ujídám těsto na cukroví ;)

BEN: Rozbaluji dárky.

JSME JEDNÉ KRVE, TY I JÁ – A V SRDCI MÁME ČÍSLO 305 Z POHLEDU A ARCHIVU DERVIŠE - ŘÍJEN 2016

O ODDÍLOVÉ VLAJCE 305. JUNÁCKÉHO - SOVÍHO ODDÍLU (Z LET 1968 - 1970 - 1990 A DÁLE DO DNEŠNÍCH DNŮ 2016)

Jsmen nositeli stejné historie. Jsme ze stejné líhně od bratra Skála - Atriho. Zaujal mě článek v minulém čísle Lokali od bratra Napa s nadpisem „O oddílové vlajce“. Píši tento článek jako doplnění k historii o oddílové vlajce 305. oddílu – to znamená, že píši o historických vlajkách z lůna vzniku 305. junáckého oddílu - Sovího oddílu skautů v roce 1947. Chtěl bych také při této příležitosti vzpomenout s úctou na bratra Atriho, společného našeho vůdce, našeho zakladatele a držitele společné historie, který už není mezi námi od 12. 3. 2013.

ROK 1968

Píše se rok 1968, září po táborech, kdy započal nový oddílový rok 1968/1969. Byl sraz a nástup celého 35. střediska Jaroslava Rady v krojích na Skalce. Vůdce 35. střediska Jaroslava Rady Praha 10, bratr Skála - Atri, předává v proluce (ta proluka tam ještě je - za plotem na Skalce u Jevanské ulice ve Vyžlovské, tenkrát parcela nebyla oplocena), svůj 305. junácký -Soví oddíl do rukou Petra Jeschkeho - Derviše se zástupci Rikim a Tomem. Zároveň je také s konečnou platností a na místě v proluce, ucelen 306. junácký oddíl - Bobrů s vůdcem bratrem Mirkem Bašusem - Supem a jeho zástupcem Loganem. Rovněž jsme zde byli oficiálně seznámeni s organizačními změnami v celém našem středisku včetně nových oddílových, družinových a členských uspořádání a zařazení činností u oddílů.

Proluka na Skalce ve Vyžlovské na rohu Jevanské - dnes v roce 2016

305. junácký - Soví oddíl vykročil v září 1968 na svoji novou stezku a etapu pod vedením činnosti Derviše, Rikiho - Standy Voženilka a Toma - Tomáše Reischiga. Oficiální veřejný skauting jsme mohli udržet do podzimu roku 1970 a dále jsme zvolili krytou ilegalitu. Tato oddílová II. etapa 305. junáckého oddílu (počítáme ji od podzimu 1968) byla velmi dlouhá a svou historií nečekaná. Od podzimu roku 1970, po zákazu Junáka, Soví oddíl fungoval za vedení Derviše v ČSTV a TJ Stadionu Žižkov zprvu jako oddíl orientačního běhu, dále jako turisticko - tábornický oddíl a dále až do další obnovy Junáka v roce 1990 jako oddíl TOM 5063 a po doplnění čísel 50363 (ve kterém bylo shodou okolností i ukryto původní číslo - obráceně 305). Tato ilegální historie 305. junáckého - Sovího oddílu probíhala až do roku 1990. Plných 20 let s ukrytou svou oddílovou vlajkou 305. junáckého oddílu - Sovího oddílu (1968-1970). Byla ukryta v krabici od bot na dřevěné chatě Derviše, zvané oddílově „Modlitebna“, v osadě Dlouhá luka v Hvozdnice, na kterou dlouhé roky totality jezdil i ilegální 305. Soví oddíl. Chata má už dávno jiného majitele a změnila i podobu.

Vlajka č. 3 (305) stále existuje v opatrování Derviše a je i historicky spjata s 301. oddílem skautů - Sovím oddílem, pokračovatelem 305. junáckého oddílu (z let 1968 - 1970 - 1990), z našeho střediska 77 Rod Sovy. Je v opatrování 137. klubu OS Sov. Historická vazba našeho čísla 305 je zakotvena i na poslední nynější vlajce 301. oddílu skautů - Sovího oddílu, kde naše symbolická sova stojí na jednom symbolu základní části růstu s číslem 305.

Tato, již historická, vlajka č. 3, vznikla zásluhou sestry Jarky Kofroňové - Pákové, která nám ji zkompletovala a ušila ve skauty nadšeném roce 1968. Byl to úžasný rok - rok obnovy Junáka náčelníkem Rudolfem Plajnerem - Tátou. Pro nás skauty i nováčky, pro nás pamětníky – OS staré pažby, jen vzpomenutí na něj nás posiluje, že byl vymrštěn tenkrát skautský šíp, který překonal totalitu a zapíchl se jako výzva v Sametové revoluci k nohám skautů nové obnovy Junáka v roce 1990.

Vlajka v pořadí č. 3 (305) a č. 5 Sovího oddílu (druhá renovovaná 301)

NÁSTUP JUNÁKA 1989 - OBNOVA 1990

Shrnutí z poslední obnovy Junáka 1990 vzhledem k naší oddílové vlajce 305 a celému 305. junáckému oddílu - Sovímu.

Moc bylo skautských řečí a dohadů při vrcholných obnovovacích jednáních při obnově Junáka na obvodě Praha 10 v roce 1990 (přesně to trvalo od 11. 12. 1989 do 28. 3. 1990). Když Derviš přišel s plánem založení nového střediska, které historicky ještě na Praze 10 nebylo a hlavně s jeho zvoleným a předloženým názvem 77. středisko Rod Sovy, strhla se zásluhou činnosti z historického střediska Sova bouře vzdoru proti Dervišovu názvu střediska. 2x název Sovy nemůže na Praze 10 být! Konkurence názvu? Obava? Proč tenkrát ta zarputilost skautských činností při obnově? Nakonec to po rušných jednáních dobře dopadlo a naše středisko 77 Rod Sovy funguje od 14. 3. 1990 s názvem 77. středisko Rod Sovy Praha 10 do dnešní doby – nyní již po změně s názvem středisko 77 Rod Sovy (je tu už 26 let). Jinou otázkou byla naše ztráta oddílového čísla 305, která je do dnešní doby citlivou záležitostí v historii Sovího oddílu. Derviš s 305. junáckým oddílem - Sovím patřil kmenově při obnově v roce 1990 do sestavy oddílů Atriho 35. střediska Jaroslava Rady. Derviš byl také jmenován 3. ledna 1990 na návrh Atriho a Obvodní radou Prahy 10 (jako vůdce 305. junáckého oddílu) do funkce ZVS (zástupce vedoucího 35. střediska Jaroslava Rady v Praze 10). 14. 3. 1990 obdržel Derviš jako ZVS 35. střediska od výchovného zpravodaje ORJ a vedoucího 35. střediska J. Rady Atriho a ORJ Prahy 10 pověření k vedení nového střediska prozatímního názvu středisko Rod Sovy (tím přestal být Derviš i ZVS 35. střediska). Bylo vyhráno, den vzniku našeho 77. střediska Rod Sovy se datuje od 28. 3. 1990. Prozatímní středisková rada střediska započala pracovat a 10. 12. 1990 byl 1. sněm nového 77. střediska Rod Sovy se zvolením SRJ na první volební období s Dervišem jako vůdcem střediska.

ZMĚNA ČÍSLA

305. junáckého oddílu - Sovího na 301. oddíl skautů - Soví oddíl

Stalo se tak v jednáních obnovy na ORJ Praha 10 na počátku roku 1990 následkem odchodu 305. oddílu (a Derviše) do nově, Dervišem založeného 77. střediska. Bratr Atri organizačně jako vůdce 35. střediska JR rozhodl, že číslo 305 bude ponecháno v 35. středisku JR a bude přenecháno a přiděleno oddílu už z dorostlých vlčat - vytvořen 305. oddíl se smečkou vlčat, který působil v době totality v ranku 78. PO Skalka vedoucího Atriho. Bylo to organizační rozhodnutí ze strany vůdce střediska 35. střediska s vyřešením rozštěpené totalitní historie dvou kolejí 305 - různých celků vlčat a skautů. «Trhli jste se bratři Soví hoši z mateřského střediska -ponecháte historické číslo u nás v bývalém vašem mateřském středisku 35» - vysvětlil si v duchu takto Derviš s bolestí

Vlajka v pořadí č. 3 (305) a č. 5 Sovího oddílu (druhá renovovaná 301)

Bratr Josef Dundáček-Nibowaka, první vůdce 305. skautského oddílu

v srdci. Tím u nás došlo ke ztrátě našeho historického čísla 305, které právoplatně patřilo jen a jen nám, Sovímu oddílu, od jeho historického počátku v roce 1947 – 1968 - 1990. Soví oddíl z našeho střediska 77 Rod Sovy je stálým pokračovatelem a má svoji záštitu ve 137. klubu OS Sovy, kde jsou členové odchovanci z 305. junáckého oddílu Sovího (1968 - 1970 - 1990).

O HISTORII VLAJEK NAŠEHO SOVÍHO ODDÍLU OD NAROZENÍ PRVNÍ VLAJKY 8. KVĚTNA 1948

Náš 301. oddíl skautů se smečkou vlčat - Soví oddíl ze střediska 77 Rod Sovy navazuje na odkaz svých historických vůdců 305. oddílu Sovího (Nibowaki, Atriho, Derviše), na odkaz Jardy Rady - Kanára a Libeňské „Pětatřicítky“ - to jsou všechno shodné odkazy s celou historií

35. střediska Jaroslava Rady a s památkou na společného vůdce bratra dr. Karla Skálu - Atriho. Dále hovoří už jenom fotografie.

Historie našeho 305. skautského oddílu - Sovího začíná. 2. vůdce oddílu v pořadí Atri, s oddílem v Libni 1947. Atri vedl oddíl od října 1947 do prosince 1968. První zmínka o názvu oddílu „Soví“ je zapsána Atrim v zápisech „Historie 35“ dne 28. 10. 1948. V den, kdy Atrimu byl předán jmenovací dekret Nibowakou k vedení 305. oddílu.

Poválečný Soví oddíl

V polovině listopadu 1947 zadal Atri speciální vyšivačské firmě v Karmelitské ulici výrobu této vlajky 305. oddílu – Sovího oddílu. Bylo usnesením oddílové rady, že na ni bude znak Prahy. „Těšili se na leden 1948, že vlajka bude hotova“. Psal se 8. květen 1948. Bylo slavnostní otevření klubovny - s předáním první vlajky 305. oddílu. V kronice Třístapětky se píše: «S obdivem jsme dnes poprvé shlédli oddílovou vlajku, která se tyčila vedle vlajky státní a střediskové. Vlajky nesli vzorní junáci. Večer byl táborák se slibem vlčat a skautů. Drobně krápal.» Po této krásné slavnosti byla nuceně ustavující schůze 5. skupiny SČM... Tlak komunistů, kteří se dostali k moci, sílil. 17. listopadu 1948 nám zapečetili naši klubovnu a celý Junácký domov J. Luxy na Libeňském ostrově. 305. skautský oddíl - Soví 1947 – (1968 kde zůstala ukryta první vlajka? Neobjevila se). Objevila se z úkrytu až v listopadu 1989 při další obnově Junáka - viz článek „O oddílové vlajce“ od Napa v Lokali 4/2016 35. střediska).

1. vlajka Sovího oddílu 305. Přejato z Atriho brožurky „75 let skautské Pětatřicítky“.

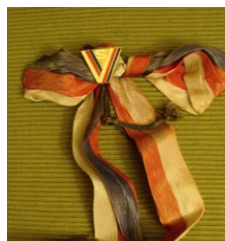
Náhradní prozatímní vlajka 305. Vůdce Atri pod prozatímní vlajkou obnovy (vlajka 305 od dubna 1968 do 30. 4. 1969) „305 Praha 10“ na střediskovém táboře Vos - Gigant, Milešín 1968. Nevíme, kde tato vlajka nyní je. Jde o vlajku, pod kterou se formovaly první skautské celky před vznikem 35. střediska Jaroslava Rady. Na modrém poli je bílá lilie a na žlutém nápis 305 Praha 10

Prozatímní obnovovací vlajka 305 na výletě v Lánech u hrobu T.G.M 19. 5. 1968.

Prozatímní obnovovací vlajka 305 na akci při sázení stromu republiky – lípy, v Mukařovské ulici 28. 10. 1968.

3. vlajka Sovího oddílu 305 - vyznamenaná čestným odznakem Služba vlasti 28. 11. 1968. 30. 4. 1969 byla přivítána na 8. oddílovce 305. junáckého oddílu - Sovího oddílu v klubovně na Solidaritě.

305. junácký oddíl - Soví 1968-1970-1990 vedený 3. vůdcem Dervišem (a od roku 1990 pokračování vedení oddílu Dervišem pod číslem 301 až do poloviny letního tábora 1995). Náhradní čtvrtá vlajka Sovího oddílu 305 (od roku 1947).

5. vlajka Sovího oddílu (305) 301 (používaná od roku 1993). 301. oddíl skautů 1990 - současnost (2016) – první nová vlajka 301 (305). Soví oddíl veden postupně vůdci: 4. Pádou, 5. Kamou, 6. Křečkem, 7. Matem, 8. Modrákem, 9. Matem, a v současnosti 2016 Čmelákem.

Vlajka s lesní moudrostí nám nahrazovala skautskou vlajku s lilii plných 20 let (1970-1990) v době totality.

Pod vlajkou 305 obnovy na táboře 1968 a dál. Vlajka 305. oddílu (vlajka obnovy 1968) s Atrim, Dervišem a Rikim, spolu s chlapeckým junáckým kmenem na střediskovém táboře Vos - Miletín 1968 (zde ještě nebyly ustanoveny junácké oddíly 305 a 306, přerozdělení junáckého kmene do oddílů se stalo až po táboře v září 1968 při zahájení oddílového roku - viz psáno v článku).

2. táborový oddíl s Dervišem a Atriho vlajkou 305 (obnovy 1968) v Miletíně na táboře Vos 1968.

ROKY 1969 A 1970 – POD NOVÝMI VLAJKAMI ODDÍLŮ 305 A 306

Slavnostní nástup s vlajkami 305. a 306. oddílu na hřišti v Uhříněvsi při zahájení první Georgiády - 25. - 27. duben 1969.

Nové vlajky 305. junáckého oddílu - Sovího a 306. junáckého oddílu - Bobrů 24. 5. 1969 na obvodním

kole Svojsíkova závodu Prahy 10 v Hrdlořezích na Smetánce 24. 5. 1969. Naše Soví hlídka z 305. oddílu se umístila na I. místě a hlídka z oddílu Bobrů 306 na II. místě, obě hlídky nám postoupily do oblastního kola SV.

... na pokračování.

SLOVO ČÍSLA: ÍČKRDLE

Mizející nářeční slovo, které znamená "nyní", podobně jako nejčko, nyčky, nyčkom, níčko, ničkyt, neniky aj. (ze stránek Ústavu pro jazyk český)

SEBRANÉ POKŘIKY STŘEDISKA

Skauti 309. Střelka

Střediskový pokřik

**Hola hej, jasnou líc,
slunci, mládí, kráse vstříc.
Junácký vždy v srdci žár,
Skalka volá: zdar, zdar, zdar!**

Vstávej hola, rychle ven,
po činu dnes volá den.
Ať je jaro, léto, podzim
nebo zima krutá už,
oddíl Střelka stojí tady
a tak s námi tuž se, tuž!

Smečka 309. Lišáci

**My jsme malí rošťáci -
tři sta devět Lišáci.
Zákon smečky svorně ctíme,
s problémy si poradíme.
K čemu mnoho planých slov?
Přejeme si: Dobrý lov!**

Družina rysů (309.)

Rysi, rysi, rysíci
s úsměvem vždy na líci...

...nebo taky

Ocel, titan, to je síla,
s rysama nic nezahýbá!

Skauti 305. Vlčáci

Hip hip hurá, stále vpřed,
skauti Praha 305!

Družina vlků (309.)

Vlci, vlci ven!
Do přítrody jdem.
Za slunce i potmě,
jdem po správné stopě

Světlušky 305. Sýkorky

Hip hip hurá, stále vpřed
roj světlušek 305!

Jak sýkorka, ptáček milý
veselé jsme plné síly.

Chceme stále lepší být,
přejeme si lepší svět.

Tečka, puntík, vykřičník,
píp píp píp píp píp píp píp!

před jídlem (305.)

*Ham, ham, mňam, mňam, do toho.
Dobrou chuť všem okolo!*

Smečka 305.

Hip hip hurá, stále vpřed,
smečka vlčat 305!

Lokali - zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha 10
5. číslo 2016, ročník XXXI.

Adresa: Černokostelecká 52, Praha 10, 100 00
Bankovní spojení: 1932135399/0800

Datum uzávěrky příštího čísla: 12. 2. 2017

Příjem článků, kontaktní e-mail: Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce: Tecklis - Marek Soukup, Žabka - Kateřina Vančurová, Líba - Libuše Vodičková,
Ruda - Rudolf Dobiáš

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů.

www.skauti-strasnice.cz